

LBRIS

We know
books

CAMELIA LOVIN

ApiHerbal DACICA

*Ritualuri pentru suflet, minte și corp
cu miere și ierburi străvechi*

Editura QUARTO

București, 2021

CUPRINS

Introducere	9
Capitolul I	17
Puterea pelasgilor traco-geto-daci din noi	
1. Origini milenare care vorbesc azi	19
2. Tradiționalism culinar moștenit	43
3. Magia naturii vindecătoare	63
Capitolul II	97
Verdele etern traco-geto-dacic al leacurilor românești	
1. Plante terapeutice străvechi	99
2. Alte plante terapeutice din natura României	173
Capitolul III	225
Dulceața nemuritoare a mierii	
1. Mierea din străvechi timpuri	227
2. Mierea terapeutică din flora spontană a României....	247
3. Alte produse apicole terapeutice	273

Capitolul IV 291

Vechi ritualuri magice ale Zeițelor Traco-Geto-Dace

1. Cercul Feminității în armonie cu Natura 293

2. Ritualuri și filosofii moștenite din familie 329

Capitolul V 367

SPA DACIC contemporan

1. Relaxare ritualică conștientă 369

2. Băi cu plante și ritualuri conexe 385

2.1. Utilizarea externă a plantelor 385

2.2. Categoriile de băi, plante și beneficii 409

2.3. Măști, comprese, plante și beneficii..... 449

2.4. Automasajul 455

3. Rețetar de ELIXIRURI ApiHerbal Dacica..... 467

Bibliografie 501

ApiHerbal DACICA

*Ritualuri pentru suflet, minte și corp
 cu miere și ierburi străvechi*

CAPITOLUL I

Puterea pelasgilor traco-geto-daci din noi

1. Origini milenare care vorbesc azi

Povestea începe acum și se petrece continuu. Eu, ca și alții, un pui mic de traco-geto-dac, îndrăznesc, peste milenii, să mă plimb oriunde și oricând vreau, doar pentru că iubesc enorm neamul căruia îi aparțin. Nu sunt istoric, nu sunt doctor, nu sunt matematician, nici măcar mare literar, filosof sau magician alchimist, nici chiar artist, însă credința și iubirea de neam pot să mi le manifest și să le trăiesc cu smerenie, cu inima deschisă, în tot acest Univers.

Firescul vieții mele, ca echilibru între trecutul îngemănat cu prezentul și viitorul creat prin trăirea prezentului, emană puterea seminției pe care o reprezint eu, cât și toți cei ca mine, români-geto-daci în sânge, fără niciun drept de contestație din partea cuiva.

De ce spun acest lucru?

Pentru că am amortit gândindu-mă că unii „nebăștinași” sau chiar unii ne iubitori de neam ne predau neconținut lecțiile, în care ne explică cine suntem și omit sau reinterpretează în funcție de diverse interese Istoria Neamului.

Pentru că e bine să simțim în suflet, fără să gândim prea mult, apoi să ne trezim în adâncuri trăirea seminției.

Pentru că oricâte filosofii de viață ar exista, cea care ni se potrivește și va da roade va fi tot cea transmisă și moștenită prin sânge, din profunzimile nebănuite ale vieții strămoșilor-strămoșilor-străbunilor noștri, din Cer și Pământ.

Acolo este îngropată comoara noastră, acolo există nemurirea unui neam, peste care alții nu au putut trece și despre care au scris alții sau au adus elogii sau au lăsat mărturie, ca formă de mare admirație a unicității leagănului civilizației noastre cu origini milenare.

De ce să oitem, oriunde ne-am afla, să înțelegem Sufletul Milenar, care are o avuție ascunsă în el? Fiecare dintre noi suntem scripuri ale legendelor vremurilor îndepărtate, avem scrise informațiile cu lumină în sangele nostru prin Mama Gea (Gaia) și Cerul-Tată (Zamolxe). Fiecare dintre noi știm povestea alcătuită din crâmpoe, fie de la școală, fie de la părinți și bunici, fie din diverse cărți ale unor iluștri oameni, români adevărați, care au dorit să scoată la suprafață, prin dovezi și analize istorice, adevărul despre originile noastre... despre credințele și tradițiile, legătura cu natura, vindecarea sufletului, minții și corpului cu diverse remedii naturale, ce au rămas vii până azi. Ce ar fi dacă am lăsa firul poveștilor să ne dea florii trezirii din suflet, ca să accesăm toate cunoștințele fantastice ale nemuririi neamului din noi înșine?

Departate de mine de a încerca să scriu istorie, însă mă voi inspira din ceea ce am aflat, cunosc și ce am citit, ca să

pornim în căutarea adevărului vieții strămoșilor noștri, de mii și mii de ani încoace. Să vedem din câte și mai câte s-au scris, cât și din izvoarele istorice descoperite, artefacte, cine erau și cum își manifestau strămoșii viața din vibrația trecutului.

L-aș cita pe G.D. Iscriu, care spune foarte frumos și impresionant despre datoria noastră ca urmași: „...lansăm apelul nostru tuturor specialiștilor situați cu fermitate pe poziția adevărului științific și a slujirii cauzei naționale prin acest adevăr, a cauzelor tuturor națiunilor lumii, să se considere angajați cu prioritate în acțiunea de regândire și rescriere, a istoriei naționale, pornind de la ceea ce a fost bine realizat în deceniile anterioare și în cele dinaintea lor, nu pe cenușa lor, cu convingerea că se vor găsi și mijloacele materiale de publicare a lucrărilor. Prin adevăr științific să-și slujească națiunea și Statul lor național, care are, în acest Spațiu, o vârstă multimilenară... Ilirii-Tracii-Geții-Dacii care au viețuit, ei înșiși sau prin înaintașii lor... prin rezistență eroică, din timpuri imemorabile, în Spațiul carpato-danubiano-balcanic, având drept Centru politic și spiritual Spațiul Carpatic, constituind temelia națiunii existente în continuare în Spațiul Daciei Mari a lui Burebista, spațiu pe care vitregiile istoriei l-au micșorat continuu.” (1)

Se spune că demult, demult, exista pe un teritoriu întins al Europei Preistorice, un mare neam, numit „Imperiul Pelasg”. Acest popor unic a locuit pe vaste teritorii, având în

centru pământul Carpatic al „Daciei Preistorice”, România de azi, cum susținea și Nicolae Densușianu. (2)

Aceștia erau strămoșii-strămoșilor-strămoșilor noștri, cei reali și inconfundabili, despre a căror destin și viață s-au scris povești de către erudiți ai lumii antice, în izvoare istorice analizate și interpretate, în felurite chipuri până azi. Ambiguitatea clarității ar trebui depășită și înțelese simbolurile supraviețuirii lor până astăzi, în sângele nostru de traci-getodaci, prin datini și tradiții, prin relicve istorice, prin înscrisuri și construcții, care aduc la suprafață povestea neamului nostru milenar, de aici, din zona Carpaților.

Herodot afirma în scrierile sale despre faptul că grecii îi considerau pe acești pelasgi drept civilizația unică, de la care a început totul. În Iliada, Homer spunea despre acești traci, cum îi mai numea pe pelasgi: „Armatele lor străluceau de scuturi de aur și tezaurele lor erau așa de prețioase că regele Priam (rege al Troiei-Tracice) a putut să ia înapoi, de la greci capul fiului său mort, numai după ce le-a dat acea faimoasă Cupă Tracică de Aur”. (3)

N-o să încerc să fac o pledoarie pe temă, însă e necesar să ne apărăm originile ca popor, chiar nefiind implicați în politica actuală, a cărei demagogie obturează lumina trecutului acestor meleaguri și a noastră ca neam străvechi, până am ajuns numiți români-daci, după cucerirea unei părți din teritorii de către Imperiul Roman.

Eu vreau să continui povestea care ne mângâie sufletul, cu multă pioșenie și smerenie, că suntem cei ce am rămas aici, pe aceste locuri, în inima tărâmurilor Zeilor care au deschis lumea spre o nouă evoluție. Și, departe de orice concluzii, științifice atestate sau agreate și alte interpretari, tot sufletul unei nații simte cu adevărat de unde vine, prin folclorul și datinile rămase. Chiar dacă, undeva în istorie, dispar scrierile și dovezile cam pentru aproximativ 1000 de ani după eliberarea teritoriilor geto-dace de către Imperiul Roman, nu înseamnă că strămoșii noștri s-au „teleportat” în alt spațiu. Ei au rămas tot aici, loc din care nu au plecat, trăind în murmurul apelor și pădurilor, luminii și naturii locurilor, realizându-se, între timp, o simbioză indestructibilă între oameni, Pământ și Cer, într-un subtil ce duce spre „magia” sufletului nostru.

Cu inima deschisă simt, plină de multe emoții, cuvintele pe care mama mi le spunea mereu: dacă te naști într-un anume loc, îi aparții, simți fără să îți spună nimeni, iar vindecarea o vei găsi acolo, în primul rând, în seva Pământului și lumina Cerului aceluși tărâm, căci sufletul aparținând atrage magia locului în care s-a născut și renaște la infinit.

Ce să zic, așa, din suflet de traco-geto-dac... nimic nu este mai frumos și sănătos decât omul pe plaiurile lui, cu natura și lumina locurilor natale, acolo unde doarme și neamul lui cel strămoșesc, acolo unde este „ACASĂ”.

Să revenim la începuturile noastre. După glaciațiune, în Neolitic, exista pe aceste teritorii ale viitoarei Dacii dinaintea ocupației Imperiului Roman, o civilizație unică, supraintitulată Imperiul Pelasgilor. Se presupune că acești oameni erau ruți din Lumina Divină. Ca să aveți idee, ca perioadă de timp, vorbim despre o perioadă de aproximativ 12 000 de ani în urmă. Neoliticul înseamnă preistoria omenirii, când se foloseau unelte din piatră, începuse practicarea agriculturii și domesticirea animalelor. În acele timpuri, omul se afla pe o pantă de ascensiune în comportamentul său evoluționist, clima după glaciațiune începând să se îmblânzească și permițând dezvoltarea incipientă a cultivării plantelor. „Civilizatia Pelasgilor”, așa cum îi numește Nicolae Densușianu, era prima civilizație avansată din această zonă, a României de astăzi.

Pelasgii și-au continuat viața pe aceste meleaguri, însă și expansiunea spre alte teritorii ale lumii, inclusiv spre Asia, în mod pașnic, așa cum au constatat mulți istorici în analizele vremurilor și până în prezent. Acești oameni ai începuturilor aveau ca repere de credință mai multe Zeități, printre care cel mai vechi era considerat Zalmoxis, un simbol al înțelepciunii, al străvechiului și asimilat imaginii lui Saturn, în izvoarele grecești ale Antichității. Acesta s-a păstrat ca simbol al nemuririi strămoșilor, chiar mai târziu, de către Preoții Daci, așa numiți Sarcedoți, precum Burebista și Deceneu, care, la

rândul lor, erau considerați Zeități de către poporul pe care îl conduceau. Citez pe G.D Iscru, care afirma că Pitagora, în sec. VI î.e.n., îi îndemna pe semenii săi astfel: „Păstrați amintirea bunului Saturn: sub cârmuirea lui servitutea fu abolită, și toți oamenii erau egali”. (4)

Civilizația Pelasga, așa cum constată și filosofii greci în scrierile lor, vorbea o limbă diferită de greaca antică înainte de elenizare. Din multe atestări istorice scrise ale grecilor, egiptenilor, fenicienilor și assyrienilor ideea că pelasgii au existat în spațiul actualei României este clar atestată. Ceea ce se include pe firul poveștii este ideea puterii lor și a extinderii din Europa și zona Carpatică spre Asia și Africa. Legendele timpurilor ne duc înspre Saturn și Uranus, Cerul și Pământul din care această seminiție, parcă ruptă din Lumina Divină, își dezvoltă cultura și limba.

Devine din ce în ce mai limpede că limba pelasgilor, așa numita „proto-latină”, este precursora latinei și a limbii române de astăzi. Mulți dintre cronicarii Antichității îi considerau pe acești pelasgi chiar urmași ai atlantiților, înalți, frumoși, blonzi cu ochi albaștri. E o parte divină mitologică, însă așa se ajunge la subtilul adevărului legendar, demult uitat, poate.

Indiferent de cine ar spune și orice s-ar considera despre adevărurile istoriei neamului traco-geto-dac, vin dovezi incontestabile care atestă că pelasgii au existat aici, în lumea

carpato-danubiană, din străvechi timpuri și nu au plecat toți, chiar dacă au „roit” spre multe teritorii. Tăblițele de la Trataria din jud. Alba sunt doar un mic crâmpel al adevărului incontestabil. Ați fost la Tărtăria și le-ați văzut vreodată?

Aceste tăblițe dovedesc că, acum peste 7000 de ani în urmă, exista o scriere care se regăsește, mai târziu, în scrierile arhaice grecești, fiind considerate printre cele mai vechi artefacte purtătoare de scris din lume, înainte de egipteni și sumerieni. Oare voi, românii, știți de existența acestor scrieri ale strămoșilor? Cercetările îndreaptă privirile către simboluri asemănătoare din zona insulelor Ciclade (Grecia de azi). Totuși, specialiștii care au analizat atent aceste plăcuțe de la Tartaria găsesc o asemănare și cu elemente ale așa-numitei culturi Vinca, care apare și în alte zone ale României, din Banat și Oltenia, cât și sudul Serbiei, sud-estul Ungariei și nord-vestul Bulgariei. Oare asemănările sunt întâmplătoare? Oare nu cumva pelasgii și-au inserat cultura și limba pe teritoriile locuite pe care s-au extins? Hai să nu ignorăm prezența neîntreruptă a civilizației noastre pe aceste locuri, pentru că există dovezi atestate arheologic! Ar fi bine să cunoaștem adevărurile ascunse ca să ne întărim puterea de popor, căci noi am fost aici, suntem și vom fi mereu.

O ultimă piesă, descoperită la Tărtăria în 2014, naște diverse interpretări controversate, presupunându-se că reprezintă un pandativ „ritualic-magic”. Sabin Luca și

Florentina Martiș în lucrarea „Semne și simboluri preistorice în Transilvania. Tăblița secretă. Așezarea neolitică și eneolitică de la Tărtăria - Gura Luncii”, publicată în 2015, afirmă: „Semnele părții din față-avers au fost realizate prin incizii foarte fine. Credem că procedura este realizată în această manieră, foarte fină, secretă, pentru a feri simbolurile de privitorii prea îndrăzneți, pentru a le ascunde povestea. De aici și caracterul sacru, dar, în același timp, secret al comunicării...” (5)

Uneori, poate, chiar dacă nu suntem istorici și arheologi, citind și recitind, fiind în actualitate cu noi descoperiri ce țin de evidențe clare asupra originilor civilizației noastre adevărate, e necesar să ne schimbăm doar perspectiva și să înțelegem dincolo de dogmaticile cubiste. Dovezile din ce în ce mai noi, scoase la lumină prin artefacte unice, atestă existența acestor minunați pelasgi, care, în fapt, stau la baza dezvoltării noii ere, a noilor neamuri, din care rămân de neclintit traco-geto-dacii, precursorii noștri, ca popor Vlah, cum am mai fost intitulăți, în timpurile moderne.

Aș putea spune că sunt impresionată că povestea „Civilizației Pelasge” surescită tot mapamondul, că ei ar fi leagănul dezvoltării poporului român de azi, iar renumita profesoară a Universității California, Marija Gimbutas, ne oferă o perspectivă luminatorie, nouă, românilor de pretutindeni: „România este vatra a ceea ce am numit Vechea

Europă, o entitate culturală cuprinsă între 6500-3500 î.Hr., axată pe o societate matriarhală, teocratică, pașnică, iubitoare și creatoare de artă, care a precedat societățile indo-europenizate patriarhale de luptători din epocile bronzului și fierului (...).” (6)

Nu știu ce știți voi cu adevărat, ce v-ați însușit despre propriile origini, însă eu, în ultimii 30 de ani, am descoperit adevăruri ivite peste „diversiuni” istorice voit construite, unele ca să ne îndepărteze de neamul nostru originar. Și nu am făcut investigații istorice și arheologice ca un specialist, ci doar am citit rubrici simple ce țin de interpretări și reinterpretări ale descoperirilor istorice până în prezent. **Nu sunt critic, ci un simplu observator, un om din acest neam, care își dorește să își asume originile adevărate, la fel ca voi toți. Altfel cum am ajunge la puterea leacurilor de vindecare prin diverse terapii străvechi naturale, dacă nu ne-am ști originile?**

Mulți istorici antici au relevat că seminția de la nord de Dunăre reprezenta neamul originar al pelasgilor, al traco-geto-dacilor urmași, rămași aici, din străvechi timpuri, care s-au organizat în familii și triburi, în care femeile aveau un rol esențial, iar bărbații și femeile la un loc aveau o viață echilibrată, cu drepturi egale, deloc războinică, chiar pașnică. Armonia cu seva Pământului și lumina Cerului sugera însuflețirea lor adevărată în tandem cu natura. Munții și

pădurile, apele și pajiștile montane, zonele de locuit organizate în primele forme de sorginți, legile blânde și înțelepte, îi defăneau ca ritmuri seducătoare ale vieții pe care o duceau.

Toți pelasgii, numiți și traci, erau considerați de către greci o seminție superioară, înzestrați fizic și moral inedit, cu virtuți puternice de spirit, cât și în fapte. Iar traco-geto-dacii, urmașii lor, au moștenit aceste calități unice, prin sângele lor, însă și o parte războinică, de neînfricat, moștenită din neamul geților. S-a constatat de-a lungul vechimii istorice că ei și-au apărât cu prețul jertfei fizice meleagurile „divine”, însă spiritual au rămas nemuritori, așa cum credeau, lăsând moștenirea unică urmașilor lor, până azi.

Și, aș adăuga eu, ce ne face unici? Simbolistica magico-ritualică ce a dăinuit peste timp, subtil, ca niște picături de lumină în noi, care se mișcă neconținut „fără timp și spațiu”? Relevarea ancestralului civilizației ce zace în noi prin datini, tradiții și simțiri adânci ale sufletelor, pe care nimeni nu le știe mai bine decât noi înșine? Hai să recunoaștem, cu adevărat, cine suntem și să grăim, fără să ne fie teamă!

N.J. Jirov concluzionează în celebra sa carte, „Atlantida”, că: „Civilizațiile primare au fost cele de munte. Astfel, cultura sumerienilor din Mesopotania a fost creată de oameni veniți din ținuturile muntoase. Cultura chineză și cea indiană au fost întemeiate de asemenea de triburi muntene.